

INFERIUM

A movie poster for the film 'Inferium'. The central figure is a muscular, horned demon with a dark, textured body, riding a dark unicorn. The unicorn has a single long horn and glowing red eyes. The demon is holding a scythe over his shoulder. The background is a fiery, orange and yellow landscape with jagged rock formations and a dark, stormy sky with streaks of light. The title 'INFERIUM' is written in a large, metallic, distressed font at the top.

ROMAN BUREŠ

ROMAN BUREŠ

INFERIUM

R O M A N B U R E Š

INFERIUM

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Roman Bureš, 2019, 2020, 2023

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2019, 2020, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019, 2020, 2023

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019, 2020, 2023

ISBN 978-80-278-0154-1 (print)

ISBN 978-80-278-1363-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1364-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1365-0 (pdf)

*Nechť tvůj první den v pekle trvá deset tisíc let.
A ať je to ten nejkratší.*

Stephen King

ČÁST PRVNÍ

DVĚ PEKLA

1

Byl srpen a na Zemi zuřila válka.

Po prašné cestě vinoucí se mezi zlatavými poli se kodrcal povoz tažený starým valachem. Na korbě ležel pečlivě přivázaný dubový sud. Vedle zvířete kráčel vysoký muž. Tělo měl jako upletené z tuhých řemenů, zpod slamáku mu čouhaly černé vlasy s několika nitkami stříbra. Jeho věk se však při nejlepší vůli nedal odhadnout. Nepůsobil neohrabaným dojmem jako jiní lidé jeho výšky, naopak kráčel lehce, jako by jeho velikost byla standardem a ostatní byli trpaslíky. Přivíral temně modré, skoro fialové oči proti slunci a do kroku si pobrukoval nějakou prastarou odrhovačku. Nedokázal ji přesně zařadit, ale měl dojem, že je to pochodová píseň římské legie.

Muž se jmenoval Rónan a na světě byl již hodně dlouho.

Náhodný kolemjdoucí by nepoznal, že má Rónan dobrou náladu. Lidé při pohledu do jeho hluboko posazených očí nabývali dojmu, že toho dvoumetrového halamu zrovna něco nepěkně dožralo a že bude lepší, když mu vyklidí cestu. Většinou měli pravdu, ale pokud měl Rónan dobrou náladu, necítil potřebu dělit se o ni se světem nějakými vřelými úsměvy.

V průběhu života se jeho postoje k lidem měnily. Někdy míval chuť být obklopen civilizací a žít ve velkém městě, ale občas na něj padlo období, kdy si radši postavil srub v lesích, kde si užíval pouze společnosti svých psů a lesní zvěře. Musel si přiznat, že od průmyslové revoluce takových období přibývalo.

Ale dnes měl dobrou náladu. Navštívil pivovar, kde doplnil zásoby (doufal, že mu vydrží aspoň do konce měsíce), a také mlýn, kde koupil voňavý chléb, koláče, a jelikož mlynář nebyl doma, rovnou svedl mlynářku. Lidmi opovrhoval, ale ženy ho nepřestávaly fascinovat.

Celkem vzato – dnešek byl příjemný. Škoda, že se musel za okamžik zkasit.

Jakmile vůz vyjel ze zatačky, v dálce spatřil toho muže. Povoz se k němu pomalu blížil, ale on se ani nepohnul, stál u stromu jako socha.

Byl to rozložitý sedlák v černé vestě a s nakřivo posazeným plstěným kloboukem. Brunátnou tvář měl zaťatou vztekem. Ve svěšené ruce držel klacek. Jeho očka sledovala Rónana; jenom čekal, až ho mine, aby mohl udělat to, k čemu se chystal.

K větvi stromu byl přivázaný pes. Předními tlapami ani nedosáhl na zem, celý se chvěl.

Rónan zastavil valacha a pustil otěže.

„Jen pokračuj,“ vyzval ho sedlák a klackem naznačil směr.

Rónan k němu mlčky krácel dlouhým krokem

„Je to můj pes,“ vysvětloval sedlák a v očích se mu na okamžik mihlo cosi jako stud. Hned ho však nahradil spravedlivý vztek: „Takže si s ním můžu dělat, co chci!“

Jeho dech páchl kořalkou. Jmenoval se Kučera a vracel se z vedlejší vesnice, kde v hospodě prohrál v kartách devadesát říšských korun; jeho malé hospodářství bylo před krachem a jeho zemi okupovali Němci. Rónan se jeho mysli ani nedotkl, ze sedláka to vytrysklo samo. Byl-li člověk tupý a současně ožralý, stávalo se to.

Kučera měl všechny důvody pro to být rozčilený, ale nikdo – NIKDO – si nebude vztek vybíjet na psovi.

Rónan vůbec nezmírnil krok.

Kučera uchopil větev oběma rukama. „Chceš taky jed...“

Víc toho nestihl. Na bradu mu dopadla těžká pěst. Rónan se moc nekrotil a do úderu dal každé ze svých sto dvaceti kil.

Sedlák padl jako prkno. V kalhotách mu zabublalo a vzduch začpěl puchem výkalů.

Rónan přešel ke stromu, vyndal nůž a odřízl psa. Tělo mu pokrývaly nedávno zhojené rány.

Můj spasiteli...

Byl to vesnický voříšek, který v sobě měl krev všech možných ras.

Můj vládce...

Říkal si Šiška a dnešní bití mělo být jeho poslední.

Šiško, půjdeš se mnou?

2

Když v rozlehlé Satanově říši umírá démon, je to velká událost. Stromy pláčou temně rudou mizu, na pláních vyjí vlkodlaci a v ohradách skučí dobytek, jako by odchod démona fyzicky cítil.

Dabriel da Raum se dožil požehnaného věku jednoho tisíce devíti set šedesáti let, zplodil dva syny a dceru, což je na démona úctyhodný výsledek. O to tragičtější byla smrt obou synů v kastovních válkách.

Každý démon pozná, když nadejde jeho čas, a Dabrielovi zbývalo posledních pár hodin. Odchod neprovází žádná bolest ani strach, jen smutek a slzy stromů. Nikdy nepatřil mezi významné nebo bohaté demony, ale měl množství přátel, proto se na jeho farmu sjelo na padesát rodin klanu Raum. Rozbili tábor na pozemcích farmy a přes množství barevných jurt a vlajících praporců nebyla malá Dabrielova usedlost ani vidět.

Sám umírající ležel v posteli, kterou pro tu příležitost snesli do hlavní síně. Nejbližší příbuzní seděli, kde se dalo, tiše spolu hovořili, popíjeli pivo a z dlouhého stolu zobali lahůdky, vkusně naservírované na stříbrných tácech.

Dabriel otevřel oči a chraplavě se nadechl. Oči, v jejichž duhovkách zbývalo už jen málo plamenů, se rozhlížely. Všichni přítomní okamžitě ztichli, aby jim neuniklo případné proroctví, které by mohl s posledním dechem vyřknout.

„Kde je Samael?“

„Na poli,“ odpověděla Dabrielova dcera a vlhkým hadříkem mu stírala pot z čela. „Přivádí na svět nový dobytek.“

„Zavolej ho,“ hlesl sotva slyšitelně. „Už je čas...“

* * *

Dědeček umíral, život na farmě se však nezastavil. Co si Samael pamatoval, zdejší chudá kamenitá půda nikdy dobytek nerodila. V posledních několika letech se však celosvětově plodnost země zmnohásobila, a rodila dokonce i tady. Před dvěma týdny vyhrabal Samael pěkně stavěný kus. A dnes se možná schylovalo k nálezů dalšího.

„Hledej, Potvoro,“ nabádal zkrocenou pavoučici písečnou. „Hledej!“

Potvora měla jedinečný čich a už tři dny šmejdila mezi cibulovým polem a bramborovým lánem. Samael se té povinnosti rád ujal, nijak nestál o to, nečinně sedět v síni a čekat na

dědečkův skon. Přesto – anebo právě proto –, že měl starého pána velmi rád.

Potvora dusala svýma osmi nohama a vířila rudý prach. Každou chvíli se zastavila s hlavou těsně u země a větrila, pak její svalnaté nohy zavířily a pavoučice popoběhla o kus dál.

Někteří farmáři používali srstnaté nebo zubaté vepře, ti však při vyhrabávání dobytka nedokázali odolat jeho masu. Když farmář konečně vyprostil kus z prasečí mordy, často dobytku chyběla noha nebo ruka a muselo se čekat, než opět doroste. Velcí píseční pavouci byli mnohem lepší, čich měli téměř stejný jako vepři, navíc dobytek začali hned po vyhrabání zamotávat do sítě, místo aby se do něj bezuzdně pustili. Nevýhodou bylo, že se nerozmnožovali v zajetí; museli se vystopovat, chytit a zkrotit, což byla zatraceně těžká práce.

Zdálo se, že Potvora konečně chytila stopu. Začala se zuřivě prohrabávat měkkou, temně rudou hlínou.

„Šikovná Potvora!“ povzbuzoval ji Samael.

Když pavoučici z jámy koukal jen odulý zadeček a čtyři zadní nohy, ozval se dobytčí jekot.

„Šikovná holka. Přines, Potvoro!“

Pavoučice už se zapírala zadníma nohama a škrábala se ven. V kusadlech držela samičku. Byla celá sedřená od kamení, měla vytřeštěné

oči, máchala rukama a vřeštěla z plna hrdla. Potvora ji zkušeně balila do pavučiny.

„Stačí, Potvoro!“ okřikl ji Samael a tahal za vodítko. Nepotřeboval nově narozenou samičku vystříhávat z kokonu. „Šikovná holka,“ pochválil pavoučici, když konečně svůj úlovek pustila a poslušně si lehla na břicho.

Samička se snažila vymotat z pavučiny, když však spatřila Samaela, roztrásla se, její hrůzou zkroucená ústa se otvírala a zavírala. Vycházelo z ní bečení, jímž se podle některých přírodovědců z Pandemonia dobytek mezi sebou dorozumívá.

Samičky byly vzácné, rodilo se jich mnohem méně než samců. Sice byly slabší a měly kratší životnost, jejich přednosti však byly jiné. Ronily slzy, z nichž se dělala výtečná omáčka, a také se daly spářit prakticky s jakýmkoli domácím zvířectvem a stát se nosnicemi selat, hříbat nebo snášet vejce ještěřů. Samael by ji mohl zkusit spářit s pavouky. Nejlepší by samozřejmě bylo zařídit kopulaci dobytčích samců se samičkami, jenže nikdo ještě nepřišel na to, jak donutit samčí úd, aby ztvrdl.

Novorozená samička měla bílou kůži, hnědou hřívu a auru sotva viditelnou – kolem hlavy se jí vznášel jen zvlněný narůžovělý vzduch. Čím tmavší aura, tím byl dobytek vytrvalejší a jeho

maso chutnější. Jedinci s téměř černou, neprůhlednou auroou stáli miliony a dědili se z otce na syna. Tahle samička však nevydrží dlouho, rok, možná dva.

„Samaeli!“

U stodoly stála teta. Ruce měla založené na prsou a hlavu vraženou mezi ramena. Vždy to byla statná energická démonka, nyní jako by se pod tíhou zármutku scvrkávala.

„Chce tě vidět.“

Samaelovo srdce sevřely ledové prsty. Nechtěl u toho být, ale jako dědečkovu jedinému dědici mu nic jiného nezbývalo. Bezděky se rozhlédl po svažitých kamenitých polích. Po řádcích cibule a brambor, kedluben a dýní, po malém jabloňovém sadu. Po stodole, kde bolesti nad odchodem pána bučely dva kusy dobytka. Samael se brzy stane pánem tohoto chudičkého království, navíc zatíženého půjčkou s lichvářským úrokem.

V životě měl jiné plány. Předloni se přestěhoval do milionového Pandemonia. Úspěšně složil přijímací zkoušky na Belzebubovu univerzitu, kde začal studovat strojírenství, žil na koleji a užíval si studentského života. A také tam potkal svou lásku...

Nebyla nakonec Lilith jediný důvod, proč se ve Městě usadil?

Jak jí teď má vysvětlit, že se vrací na venkov, aby se staral o tuhle ubohou farmu?

Tohle všechno měl zdědit táta. Kdyby se ovšem nenechal zabít v pitomé kastovní válce!

„Same! Pojd' už!“

„Hned jsem tam, jen ji odnesu,“ ukázal na nahou samičku. Podrbal Potvoru na chlupaté hlavičce: „Já vím, chceš odměnu.“

Pavoučice se netrpělivě zavrtěla.

Sáhl do plátěné brašny a vyndal proužky sušené lidiny.

* * *

Síň byla plná nejbližších dědečkových přátel. Samael se jimi nemotorně prodíral, někteří na něj povzbudivě kývli, jiní ho plácali po rame-nou. Visel tam těžký vzduch nasycený sladkou vůní kadidla a pachem piva.

U rozměrné postele padl na jedno koleno a se-vřel v dlaních jedinou dědečkovu ruku. Pokožka starého démona byla tenká a suchá, cítil pod ní každou kůstku. Samael rozechvěle vzdychl a po-díval se starci do očí. Byly hluboko zapadlé a té-měř vyhaslé. Lebka napínala tenkou kůži a slabý krk vypadal, že už by její silné rohy neunesl.

„Chlapče, už je to tady,“ usmál se dědeček. Jeho oči se na malý okamžik opět rozzářily

teplým žlutým ohněm. „Démoni jsou mi svědky, že tobě odkazují farmu...“

„Jsme tvými svědky,“ zamumlal zástup.

Dabriel se vymanil z vnukova sevření, popadl ho za koženou vestu a s překvapivou silou si ho přitáhl.

„Viš, kde jsem přišel o pravou ruku?“ zašeptal sotva slyšitelně.

Každý to věděl – na lovu v Kassarských bažinách ho napadl ještěř...

„V horách,“ zašeptal dědeček, „v Železných horách.“

„Ale...“

„Poslouchej.“ Nebylo to víc než vzdech. „V podlaze pod postelí... je klíč... k mému trezoru.“

Samael měl na jazyku tisíc otázek, ale dědeček si ho přitáhl, až se dotýkali čely, pohledem mu radil, ať se na nic neptá.

„Uvnitř je mapa... která vede k pokladu... jak si neumíš představit.“

Zašuměla látka a zavržala kůže, ozvaly se šouravé kroky – démoni se k nim nakláněli ve snaze zachytit Dabrielova poslední slova.

Sevření povolilo a starcova kostnatá ruka spadla na matraci, lehká jako pápěří. Samael ji opět sevřel v dlaních. Byla studená. Dědeček se trochu nepřítomně usmíval, jako by byl rád,

že se zbavil tíhy nějakého tajemství. Najednou však zvážněl a jeho oči se rozšířily. Naposledy zaplály plamenem živých.

„Lidé spáchají zlo tak veliké, že to ani nebeská blána neunese!“ zvolal zvučným hlasem.

„Prorocství,“ zašeptal kdosi.

Dědečkovy oči potemněly a oheň z nich nadobro vyprchal. Dabriel da Raum odcházel s mírným úsměvem na rtech. Jeho stisk ochabl. Najednou se nedíval Samaelovi do očí, ale skrz něj. Byl pryč.

Samael položil dlaň na jeho vetchou hrud', zda ucítí tlukot srdce.

„Opustil nás démon,“ pronesl přiškrceným hlasem větu, která se od něj očekávala. „A kdesi se narodí znovu. Žijme, abychom uctili jeho smrt.“

Zavřel dědečkovy nevidomé oči. Silou vůle se soustředil, aby neuronil ani slzu. Před starými bojovníky zapomenutých válek by se propadl hanbou. V první chvíli myslel, že se na roztřesených nohách nedokáže zvednout, ale nakonec vstal. Vzal připravené plátno a položil ho na mrtvý obličej. Teta mu podala misku z lidské lebky. Samael začal na plátno roztírat sádro.

„Co to říkal?“ zašeptal někdo za jeho zády.

„To mělo být prorocství?“

Umírající většinou prorokoval sklizeň lidského dobytka v příštích sezonách; kdy přijde

sucho, povodeň nebo záplava kobylek. Jen někteří démoni ze starých patricijských rodin předpověděli něco zásadního, jako například děd současného Satana, který předvídal kastovní války. Ale proroctví pokaždé dávala smysl, to dědečkovo nedávalo žádný.

Lidé spáchají zlo? Co je to za nesmysl? Jak by mohli lidé spáchat zlo? Vždyť je to bezduchý dobytek...

3

Rónan otevřel oči a okamžitě toho zalitoval. Škvírou mezi okenicemi se prořezával ostrý sluneční paprsek a vypaloval mu díru do hlavy. S očima otevřenýma na provozní minimum se rozhlížel po světnici. Ze svíček zaražených do prázdných lahví zbyly jen rozteklé hroudy vosku, ve vzduchu se vznášel odér alkoholu a milostných štáv. Mlynářova žena spala s hlavou položenou na jeho hrudníku, sněhobílé stehno přehozené přes jeho pas, uhlově černé vlasy rozprostřené přes půl postele. Jako by si ho držela, aby jí neutekl.

Ospale na něj zamžourala a usmála se. „Dobré ráno, miláčku.“

„Měla bys jít,“ pokoušel se vymanit z jejího objetí.

„Ty jsi po ránu bručoun...,“ postěžovala si Marie a přitiskla se k němu ještě těsněji, předla u toho jako kočka. Prstem mu přejížděla po hrudníku po starém tetování. Míval jich mnohem víc, ale všechna už smazal čas.

„Co to znamená?“

„To je maorské tetování...“

„Hmm,“ zavrňela Marie, jako by věděla, kdo jsou to Maorové.

Rónan se z Tichomoří vrátil na konci minulého století. Nový Zéland se mu líbil, ale přece jen to byl malý ostrov, ze kterého by se v případě potřeby těžko utíkalo. A život Rónana naučil, že se vždycky najde nějaká instituce, před kterou je lepší utéct.

Na ruce spuštěné podél postele ucítil teplý drsný jazyk.

Ahoj, příteli, podrbal Šišku za ušima. Frekvence lízání se znásobila. I když už se dostal z nejhoršího, byl ještě příliš slabý, než aby se připojil ke zbytku smečky.

Rónan se s trochou násilí vymanil z objetí, vyhrabal se z peřin a posadil se na okraj postele. Hukot v hlavě se změnil v tupou bolest.

„Zlato, mazej domů,“ zopakoval co nejjemněji.

Marie přes sebe trucovitě přehodila příkrývku, koukal jí jen pěkný růžový zadek. Zabručela cosi o nedostatku taktu.

Rónan vstal a přemohl touhu okamžitě si zase sednout. Otevřel dveře a nahé tělo vystavil ranním paprskům. Přiřítla se smečka a zuřivě ho vítala. Její vůdce Koleno – kříženec rotvajlera s bůhví čím – se dral dopředu jako ledoborec, aby si urval největší díl pozornosti.

Les se hýbal životem a voněl teplem, ptáci uctívali ráno zběsilým řevem, někteří pokřikovali i na něj. Rónan přešel ke studni a opláchl

se studenou vodou. Ve dveřích se objevila mlynářka zabalená do deky. Vykukovalo jí jedno pěkné plné ňadro.

„Je strašně brzo,“ postěžovala si.

Rónan si povzdychl a kdesi vydoloval poslední zbytky empatie, vrátil se ke srubu a do dlaní uchopil její tvář. S úsměvem se na něj nahoru podívala.

„Manžel se ti dnes vrátí, měla bys k němu mít ohledy.“ Snažil se, aby to nevyznělo povýšeně.

„Kašlu na něj,“ zakřenila se Marie. „Nejradši bych zůstala s tebou v té tvé chaloupce.“

Rónan si povzdechl.

Mám ji vyhnat, náčelníku? ozval se bojovně rozkročený Koleno, který pochopil, že o prodloužení Mariina pobytu není zájem.

Rónan se na něj zamračil a rotvajler začal čenichem rejdit v trávě, jako by nic neřekl.

Marie pustila deku a slunce rozzářilo její bělostnou pleť. Dole ho uchopila a začala si s ním hrát.

Rónan jenom zamručel. Najednou ho nenapadaly žádné rozumné argumenty.

Usmívala se a přitiskla k němu svoje měkké voňavé tělo. „Rónan...“ poválela jeho jméno na jazyku. „Tak bych jednou mohla pojmenovat svého syna. To je německé jméno?“

„Keltské,“ povzdechl si a celkem ochotně se poddával vášni. Mladá drzá mlynářka se mu

líbila a jedno číslo navíc ho nezabije. Popadl ji za ruku a odtáhl zpět do postele.

Ale hned potom pomaže Marie zpátky do svého života.

* * *

O hodinu později už se brouzдал kapradím a poslouchal ptáky. Miloval jejich zpěv. Kdesi vpředu se proháněli Koleno a Slintající bůh – kříženec buldoka, kterého našel uvízlého v pytláckém oku.

Hlubokých lesů ubývalo, dokonce i ve zdánlivé divočině, jako je tato. A podle jeho máti bude ještě hůř. Byla obdařena viděními; říkávala, že dvacátý věk bude plný krve. Dvacátý první však bude ještě horší – lidé vyhubí vše živé na souši i v mořích, přelidní se a budou se dusit pod poklicí těžkých par. Rónan se obával, že se na vlastní kůži přesvědčí, jak blízko svých proctví byla. Co se týká dvacátého století, zatím se na jeho vkus trefila až příliš.

Do těchto končin se uchýlil v roce 1913. Podle matky se jedná o pravlast jeho kmene a bylo to stejně dobré místo jako jakékoli jiné. Tehdy se blížila Velká válka, Rónan tak nějak tušil, jak bude vypadat a neměl nejmenší náladu se těch jatek účastnit. Bylo mu záhadou, že politici

necháпали, do čeho se řítí. Někteří muži – byť sebevzdělanější – jsou prostě idioti odsouzení k tomu dělat stále stejné chyby založené na jejich egu a poháněné testosteronem.

Velká válka byla krvavá, ale válka, která probíhá teď, je vyhlazovací. Šest kilometrů severně od jeho srubu vedla trať a Rónan i na takovou vzdálenost cítil projíždějící vlaky. Jako by se po trati prohnala vichřice hrůzy a beznaděje; obav a skrývaného děsu. Kam ty narvané vlaky jezdily, netušil, ale provázel je mrak smrti.

Kdesi vpředu vyštěkl Kolenó. Ve stejný okamžik to Rónan ucítil. Kolenó vyštěkl podruhé, naléhavě. Volal ho.

Rónan přidal do kroku, i když se mu vůbec nechtělo. Smutek, ke kterému se blížil, visel uprostřed mýtiny jako temný jedovatý mrak. Ještě než došel na místo, věděl, co ho tam čeká.

Vnitřní hlas mu radil, aby se vydal na opačnou stranu. Že tohle není jeho věc... Ale copak ho někdy poslechl?

Vyšel na mýtinu, kde se do něj opřelo slunce. I na tu dálku slyšel bzukot much. Oba psi stáli jako na stráží. Slintající bůh byl z pachu vyděšený a nerozhodný. Nejraději by utekl, ale před Kolenem si to nedovolil. Starý kříženec rotvajlera se na Rónana otočil: *Co s tím, náčelníku?*

Rónan se prodíral mlázím, které se mu otíralo o kalhoty, jako by ho chtělo zastavit. Na zemi seděla asi tříletá holčička a cumlala si palec. Tváře měla umouněné a pohled apatický. Zády se opírala o mrtvolu, ze které už všechno teplo vyprchalo. Byl to muž. V bedrech měl díru po kulce.

Není to tvoje válka, chlapče, zaslechl hlas dávno mrtvé matky. Jen je nech, ať se pozabíjejí.

Rónan se považoval za cynika, ale kam se na mámu hrabal...

Blíží se, upozornil Koleno. Oba psi větrili se zvednutými čumáky.

Čekejte!

Tak! A co teď? Muž, zřejmě otec, utíkal s dítětem v náručí. Večer padl vyčerpáním a podle zvaleného kapradí se ještě chvíli plazil. Rónan v duchu viděl, jak holčička cupitá vedle něj, tahá ho za sako a snaží se mu pomáhat. Tehdy plakala. Teď už ne. Na to je po probdělé noci příliš slabá.

V dálce zaslechl štěkot.

Ó, blahosklonnosti! Zdrháme! Když měl Slin-tající bůh strach, uchyloval se ke květnatému vyjadřování.

Ale na zdrhání bylo pozdě. Kapradím se k nim řítíl německý ovčák. Zarazil se dva metry od nich a vyštěkl. Rónanovi psi začali vrčet.

Zmizte! štěkal ovčák. *Chátro!*

Čistá rasa, povzdechl si v duchu Rónan.

Můj pán je vládce univerza! Můj pán...

Rónan zvedl ruku a to blábolení utnul, pes zakňučel a sklopil uši. Z místa se však nehnul. Slintající bůh i Koleno by se na něj nejradši vrhli, tyhle vyšlechtěné týpky nesnášeli, Rónan je zadržel gestem druhé ruky.

Na kraji mýtiny se objevili dva muži v maskovacích uniformách.

Rónan si přidřep, aby se mohl podívat Rexovi, jak se německý ovčák jmenoval, do očí.

Tady vládnu já, příteli. Pes sklopil čumák k zemi a roztrásl se. Neublížíš lidskému mláďeti! Nebudeš nástrojem svých pánů. Jsou slabí. Jsou to zbabělci.

Vojáci se zatím blížili, hlavně zbraní skloněné, prsty na spoušti.

„Ještě ten Židák dýchá?“ křikl jeden z nich německy. Rónan v životě ovládal desítky jazyků, mnoho z nich již zapomněl, ale jazyk Germánů znal stále dobře.

Já jsem pánem nad životem a smrtí, promlouval dál k Rexovi. Ne oni!

Ovčák po něm od země pokukoval. Když vojáci přišli, se staženým ocasem se za ně schoval.

„Copak je, Rexi?“ podívoval se psovod.

Muži měli na límcích černé nášivky s dvojicí bílých blesků. První držel pušku, druhý samopal.

Rónan se postavil do plné výšky. Prohlížel si je. Nejen zvenku, ale také zevnitř. Dostat se do hlavy vojína Schmitkeho bylo banální, u inteligentnějšího desátníka Eichlera to bylo o něco těžší.

Lovci partyzánů. Měli za sebou nepěkné skutky, zkušenosti s vybíjením celých vesnic... Tyhle informace dostal ze Schmitkeho hlavy během dvou vteřin. Jak s nimi naloží, zatím nevěděl. Už je to dlouho, co se míchal do lidských válek.

„Vy jste ho střelil,“ kývl na Schmitkeho. Nebyla to otázka, ale konstatování.

Vojín hrdě přikývl: „Z šedesáti metrů.“ Přidal si, ale ne moc.

Rónan se přestal štourat v jeho hlavě, cítil, jak mu kvapem ubývá energie. Schopnost číst lidskou mysl dlouho nepoužíval, jen občas se nějaké zlehka dotýkal, třeba při svádění nějaké té mlynářky...

„Co s ní bude?“ ukázal na děvčátko.

„To není váš problém,“ převzal iniciativu Eichler. Kývl na vojína, aby ji sebral.

Holčička zemře. To byl fakt stejně jasný, jako že ráno vyjde slunce. A podle Eichlera, který na východě už leccos viděl, to bude ošklivá smrt.

Rónan se podíval na dívku. Stále si cucala palec, druhou rukou se však chytila cípu saka svého mrtvého otce.

Vojín Schmitke se k ní brodil kapradím, desátník s prstem na spoušti zíral nahoru do Rónanovy tváře.

Měl by je nechat. Ať udělají, co musejí. Není to jeho věc. Když se naposledy pletl do osudu světa (mimochodem také kvůli ženské), inkvizice ho celé dny naháněla po saských lesích...

Schmitke si přehodil pušku přes rameno a sklonil se k dítěti.

Holčička si ho nevšímala, velkýma jasnýma očima sledovala Rónana.

Ten měl ke své smůle pro bezmocné tvory slabost. A i když neměl lidi rád, děti pro něj zůstávaly čisté a nevinné.

Eichler Rónana podmračeně sledoval, hlaveň samopalu se nepatrně zvedla.

Schmitke popadl dívku za buclaté předloktí...

... a Rónan se rozhodl – tak jako koneckonců vždy – čistě intuitivně.

Rexi, chceš žít, nebo zemřít?

Německý ovčák v tom měl celkem jasno. Skočil Eichlerovi po krku a desátník zařval překvapením a bolestí. Schmitke se ohlédl a psa okřikl.

Jenže Rex už mu nepatřil. Povalil desátníka na zem a rval mu hrdlo, samopal pověšený na popruhu uvízl mezi oběma zmítajícími se těly. Schmitke se vrhnul kamarádovi na pomoc.

Tohle bude těžké, Rónan už to dlouho nedělal. „Nikam nechod“, zamumlal. Ani to nemusel říkat nahlas, otěže vojínovy mysli už měl pevně v rukách.

Schmitke se zarazil v půli kroku. V obličejích zbrunátněl a na krku mu vystoupily žíly. Zmohl se jen na pohyb očních bulv, vytřeštěně sledoval desátníka trhaného jeho vlastním psem. Pak lupnul očima po Rónanovi.

Ten cítil, že rychle slábne. Ranní kocovina mu také moc nepřidala. Až se doplahočí zpět do srubu, půjde to z něj horem dolem a v kadibudce stráví zbytek dne.

Dobře to znal. Když býval na vrcholu sil, dokázal ovládat nepřátele v bitvách, často se ani nestačili bránit. Kdyby byl opět v plné síle, vmžiku by zabil Schmitkeho, pak by se věnoval Eichlerovi, jenže teď se musel soustředit na každý pohyb a o desátníka se musí postarat Rex.

Klekl si k dívence a vzal do dlaní její drobné ruce. Jmenovala se Amálka. Podívala se mu do očí a její pohled se projasnil.

Kdy se probudí tatínek? Myšlenka ostrá jako břitva.

Rónan zvedl její ruce a přiložil jí je na uši. „Drž si ouška a nepouštěj je.“

Amálka poslechla. Rónan se opět postavil a zapotácel se.

Desátník Eichler zatím řval bolestí a snažil se od sebe odtrhnout čtyřicet kilo zmítajících se svalů. Schmitke se třásl a trhavě se pokoušel rozhýbat. Nedařilo se mu to.

„Dřepni si,“ ukázal Rónan na pařez. Jeho hlas zanikl v Eichlerově řevu, ale Schmitke ho slyšel uvnitř hlavy. Velmi zřetelně a velmi hlasitě. Vojín chtěl něco namítnout, ale zvládl jen vycenit zuby, mezi nimiž probublávala pěna. Nakonec se mu podlomila kolena a kecl si na zadek.

Rexovi se konečně podařilo prokousnout Eichlerovo hrdlo. Řev se změnil na bublavé chroptění. Schmitke to sledoval vyvaleným pohledem, po čele se mu řinul pot a na krku pulzovaly žíly jako hadice.

Desátník se konečně přestal zmítat. Schmitkeho pohled se stočil k Rónanovi. Nechápal, co se děje, ale očima zalitýma slzami ho prosil o milost.

Rónan se předklonil a pohled mu vracel. Sám měl oči rozšířené a jasné jako letní obloha. Už neměl moc sil, ale ještě okamžik vydrží. Bude to stát za to.

„Zastřel se,“ řekl jemně.

Voják si trhaně sundal pušku z ramene a pažbu zapřel do hlíny. Prskal při tom pěnu a pot mu stékal do očí. Pomalu obrátil hlaveň proti obličejí.

„Otevři pusu,“ řekl něžně Rónan.

Vojín to udělal a Rónan, aniž by si to uvědomil, ho napodobil.

„Šup dovnitř.“

Hlaveň začala mizet v mužových ústech, po černém kovu stékaly sliny. Rónan zhluboka dýchal. Jeho srdce bušilo velmi pomalu, avšak strašlivou silou.

Schmitkeho zkroucené prsty se začaly sunout po pažbě. Skučel u toho do hlavně. Vypadalo to, jako by se na ni pokoušel hrát.

Palec se zahákl za jazýček spouště.

„Sbohem.“

Voják zmáčkl spoušť a jeho temeno se rozletělo jako vulkán.

Rónan prudce vydechl, jako by právě dosáhl orgasmu. Okolní svět se rozjasnil. Opět vnímal zeleň lesa a zpěv ptáků.

Oba psi sledovali svého pána s novým respektem. Rex olizoval krev prýstící z desátníková hrdla. Provinile po očku sledoval Rónana.

Fuj je to! Pojd' sem. Rex přiklusal s rudým čumákem u země a ostražitě pokukoval po obou psech. Amálka stále seděla na zemi a rukama si zakrývala uši. Rónan se k tomu bobečku smutku sehnul a zvedl ji. Připadala mu hrozně těžká. Doprovázen třemi psy se vydal domů. Snad ho nohy unesou, měl je jako z gumy.

Proč jsi to udělal? Chápeš, co tím zase spustíš?

Rónan ty otázky zahnal jako otravnou mouchu. Měl celkem jasnou představu, co udělal a co možná spustí. Objeví se tu další Němci a začnou pročesávat lesy. Možná ho i donutí zvednout kotvy. Nebylo by to poprvé. Ale zatím toho nelitoval, zatím se cítil, jako by se probudil po dlouhém zimním spánku.

Podíval se na holčičku, která se mu natřásala v náručí. Vrátila mu pohled. Natáhla ruku a zvědavě si sáhla na jeho ošlehaný obličej.

Ženský, vy mě vždycky spolehlivě dostanete do průseru...

Moc, kterou právě probudil, ho zahřívala jako malá kamínka. Ano, je na čase opět se zapojit do chodu světa, trochu protáhnout ztuhlé svaly a zažít nějaké to dobrodružství.

Gerhard se nemohl hýbat. Pokoušel se otevřít oči, ale hned je měl plné hlíny. Snažil se nadechnout, ale do úst se mu nahrnula zemina. Chutnala po shnilém mase.

Výbuch ho odhodil hodně daleko, na to si jasně vzpomínal. Zasraná sabotáž! Za tohle ta sběř zaplatí. Sabotáž uprostřed dávno pokořené Varšavy!

Zkurvený partyzáni!

Opět se pokoušel pohnout, mohl však hýbat jen prsty; cítil mezi nimi vlhké hrudky hlíny.

Plíce ho začínaly pálit a Gerhard poprvé dostal strach. Co když ho vyvržená zemina pohřbila zaživa? Co když se udusí? Takhle ne... takhle si smrt nepředstavoval...

Začal sebou panicky mlít.

Najednou ucítil pohyb. Bylo to kdesi nad ním.

Našli ho! Věděl, že na německé vojáky je spoleh. Cítil, jak zuřivě hrabou, za okamžik mu lýtka ovanul čerstvý vzduch. Dotklo se ho cosi vlhkého, možná čumák německého ovčáka.

Už je to dobré, uklidňoval se v duchu, přestože se pálení z plic rozlévalo do celého těla.

Vlhký čumák se přesouval dolů po jeho lýtku a drápy z jeho nohy odhazovaly zbytky hlíny.

Drásaly mu kůži, ale to nevadilo, věrný německý ovčák se jen snaží zachránit kamaráda v nouzi...

Pak se však do Gerhardova kotníku zařaly zuby. Cítil, jak praská kost. Co, cítil? On to slyšel!

A už ho tahali ven. Gerhard řval a do krku se mu hrnula hnílná zemina, připadal si jako křeček, který si dělá zásoby na zimu. To zvíře ho neurvale tahalo za nohu. Sice ho dostávalo z mělkého hrobu, zároveň mu však drtilo kosti.

Vytáhlo Gerharda na světlo boží takovou silou, že vyletěl do vzduchu a dopadl několik metrů od vyhrabané jámy. Konečně otevřel oči a uvědomil si, že tohle světlo není tak úplně boží... Potom se zadíval na pahýl pravé nohy a nesmírná bolest se k jeho neskonalému údivu zdvojnásobila. Vřískal jako novorozenec (kterým v podstatě byl, ale to si uvědomí až mnohem později) a vytřeštěně se rozhlížel po medikovi, který mu do těla vpraví morfium.

Místo toho však spatřil tu věc, která ho vyhrabala, a řev mu odumřel v hrdle. Alespoň na chvíli.

Německému ovčákovi se to nepodobalo ani náhodou, spíš to vypadalo jako zmutovaný divoký kanec. I když rozměry se to blížilo spíš nosorožci. Obluda se na něj řítila a z tlamy jí vykukovaly prsty Gerhardovy pravé nohy.

Vcucnula je jako špagety. Blížilo se to neuvěřitelnou rychlostí, pod údery kopyt se otřásala země. Už to bylo u něj, páchnoucí tlamu rozevřenou dokořán.

Takové zuby žádné prase nemá, poznamenala nezáčastněně analytická část Gerhardovy mysli, na kterou byl vždy tak hrdý.

Avšak místo aby mu divočák serval obličej, trhl sebou vzad. Až nyní si Gerhard všiml, že má kolem krku obojek. Roztřeseně si kryl obličej a obluda se na něj marně sápalá. Tunový divočák se vzpínal na provaze a zarýval kopyta do hlíny, něco ho však nemilosrdně odtahovalo. Pak se objevila obrovská svalnatá postava a Gerhard si uvědomil, že na opačné straně vodítka rozhodně nestojí člověk.

„To není možné... To není možné,“ šeptal stále dokola. Evidentně se však mýlil.

Obr měřící minimálně tři metry poplácal zrudné prase po boku a do mordy mu vhodil nějaký pamlsek. Odváděl divočáka na napnutém provaze, prase se po Gerhardovi mlsně ohlíželo, ale pokaždé, když se snažilo otočit, obr jím trhl.

Není to obr, napomenul se v duchu Gerhard. Měl bys ho nazývat pravým jménem.

Ne, to není možné, tohle není realita! Je to halucinace. Až o tom budu vyprávět kamarádům, potrhají se smíchy...

Gerhard do té nadějně myšlenky zařal nehty a odmítal ji pustit. S námahou odtrhl zrak od postavy, která si do kroku pohupovala ocasem jako nějaký lev na savaně, a věnoval se vlastním problémům. Bolest se vrátila a v tupých vlnách vystřelovala až ke kyčli. Měl by si nohu ovázat, ale uvědomil si, že je nahý. A tak si jen nohu držel kus nad krvácejícím pahýlem a s pohledem do nebe tiše kvílel.

Do nebe, jak ho znal, to mimochodem mělo daleko. Sice po něm pluly mraky, ale nebyly to bílé nadýchané polštáře pod blankytně modrou oblohou. Byly to šedé chuchvalce pod odpornou žlutou klenbou posetou hnědočernými skvrnami. Celé nebe zářilo, takhle by to mohlo vypadat, kdyby se Země dostala velmi blízko Slunci. Gerhard nebyl žádný fyzik, i on však věděl, že v takové blízkosti by se každá planeta už dávno vypařila. A tady je přitom zima, uvědomil si náhle. Pod tíhou tohoto nového zjištění se celý roztrásl.

Nemělo by být v Pekle horko?

Obr se k němu vracel.

Ale no tak, Gerhardíku... zaslechl hlas své babičky. Nazývej věci pravými jmény. Není to obr, ale...

„Dábel,“ vydechl nahlas.

Ano, měl všechno. Dvojici rohů, které se stáčely vzhůru, ocas s chlupatou špičkou... Jen ty

farmářské lacláče a zablácené holínky k tomu obrazu nějak neseděly.

Đábel vedle něj přidřepł a Gerhard se snažil vzpomenout na nějakou modlitbu. Jako z udělání se mu žádná nevybavila. Jeho obličej uchopila mozolnatá ruka se šesti prsty a natáčela ho do stran. Pekelník si ho prohlížel. Roztahoval mu údy a hodnotil jeho svaly, o pahýl pravé nohy sotva zavadil pohledem.

Gerhard si zase prohlížel jeho. Jednoduše z něj nedokázal spustit oči. Đábel měl širokou masitou tvář a Gerhardovi připadalo, že v ní má víc mimických svalů než člověk; místo nosu měl jen dvě štěrbinu, chyběly mu uši, místo kterých měl jen takové rybí dírky; a lebku měl dokonale lysou. Obklopovalo ho pižmo, ze kterého se Gerhardovi zvedal žaludek. Nejzvláštnější však byly jeho hluboko posazené oči. Zorničky žlutě žhnuly, jako by za nimi plál mohutný oheň.

Najednou si Gerhard uvědomil, že ho noha přestává bolet. Vysvětloval si to hrůzou z pekelného stvoření a z toho, kde se ocitl...

Je to halucinace! opravil se v duchu.

Krátce se podíval na pahýl. Přestával krváčet a stahovala se kolem něj jemná růžová kůžička. Než si to Gerhard stačil sesumírovat, popadl ho pekelník za krk a vhodil do pytle páchnoucího

po výkalech. Pevně ho zavázal a pohodil na jakousi hromadu.

Zaskřípala kola a povoz se rozjel. Gerhard se otrásal a propadal mezi ostatní předměty na korbě. Najednou zaslechl zasténání. Potom kdesi pod sebou ženský pláč. V prostoru se ozvalo:

„Kriste Pane na nebesích, chraň nás od všeho zlého...“

Ne! Nejsem po smrti! Tohle není Peklo! snažil se sám sebe přesvědčit. Vždyť jsem si ho ničím nezasloužil...

Samael osobně podpálil hranici s dědečkovým tělem. Na pozemcích se nenacházel jediný vrt věčného plamene, a tak musel oheň rozdělat. Plameny však rychle zachvátily celou hranici. Když dosáhly na dědečkovu tělo, zmohutněly a změnilly barvu z modré na karmínově rudou. Později z popela vyhrabe lebku s rohy, připevní na ni zlatý odlitek posmrtné masky a pověsí ji k ostatním předkům na stěnu obývací síně.

Podle tradice následovaly smuteční zápasy dobytka. Lidští samci byli vyzbrojeni motykami, jimiž během dne okopávali záhony. Za hlasného povzbuzování démonů bojovali urputně a jeden druhému se snažili prorazit lebku. Jsou to jen tupá zvířata, netuší, že vítěz – tedy nejsilnější kus – bude jemně vyuzen a po setmění servírován přibitý na kříži, kdy si z něj budou démoni odkrajovat, dokud z jeho údů nezbydou oholené kosti.

Smuteční hostina se pro velké množství hostů pořádala pod širým nebem. Klenba oblohy během dobytčích zápasů ztmavla a její temné skvrny se proměnily ve shluky hvězd. Když vítěze klání prošpikovali aromatickým kořením a pověsili do udírny, usadili se démoni na lavice

podél dlouhého stolu, vesele se bavili, kouřili doutníky, zobali omamné houbičky a pili všechno, co teklo. Pivo, víno, všechny možné kořalky. Planuly ohně a do noci se ozýval smích. Zemřel jejich přítel, ale podle Staré pravdy se narodí znovu – na nějakém jiném místě rozlehlého Inferia. A každé narození démona bylo tak vzácné, že si zasluhovalo oslavu. Nad ránem se bude na polích, v jurtách a ve stodolách souložit o sto šest. Pravděpodobně spolu budou šukat celé valné hromady. Pohřeb je pro početí potomka nejlepší příležitost. Jeden démon odešel a nový se zákonitě musel někomu narodit. A nikde není psáno, že duch mrtvého odešel někam daleko... Smrt se prostě musela slavit životem.

Až bude svítat a nikomu už se nepostaví, vypukne pár opileckých rvaček, které oslavu jaksepatří završí.

Samaelem však dědečkova smrt otřásla a bude se snažit co nejrychleji vypadnout. Zůstal tedy tak dlouho, aby členy klanu neurazil, pak se s omluvami zvedl. Démoni vstávali a celí dojatí ho objímali. Když se konečně vymanil z posledního opileckého objetí, vrátil se do domu, vyšel do podkroví a otevřel dveře dědečkovy ložnice.

Voněl tam jeho tabák. Samaelovi se do očí nahrnuly slzy, vztekle si je setřel. Když ta

chvilková slabost přešla, usedl na dědečkovu postel, kterou sem vrátili z přízemí, a zadíval se na masivní ocelový trezor opatřený nedobytným zámkem pandemonských zámečníků. Byla to nepochybně nejdražší věc na celé farmě. Dědeček ho nikdy neotvíral, mluvit o něm bylo tabu. Pouze teta si občas dovolila poznámku, že by měl ten krám prodat a zaplatit aspoň část dluhu.

Na víku ležel zasklený obrázek nakreslený uhlem. Samael ho vzal do rukou. Uprostřed stál dědeček, hlava rodiny. Statný, se širokou šíjí. Po stranách oba synové. Bratry dělilo pouhých dvacet let a měli k sobě velmi blízko. Tři démoni v pracovních lacláčích, všichni tři v úsměvu cení zuby, mezi nimiž svírají mohutné doutníky. Démon po dědečkově pravici drží v náruči batole, kterému ještě ani nezačaly růst rohy. O rok později vypukne první vzpoura nižších stavů a oba dědečkovi synové narukují do Satanovy legie. Ze čtveřice zvěčněné na obrázku zbyl už jen Samael...

Vrátil vzácný obrázek na místo.

Blouznil dědeček, když umíral? Existuje jediný způsob, jak to zjistit. Pro začátek by se mohl podívat pod tuhle postel. Se skřípěním ji odsunul a prohlížel si prkna podlahy. Byla fortelná, s minimálními spárami. Samael je poklepal

klouby prstů. Znělo to dutě, ale čekal snad něco jiného?

Jedno prkno se však na okraji pod jeho úderem propadlo. Zatlačil na něj a vyprostil ho.

Ne, dědeček neblouznil. Celou dobu tady měl pečlivě ukryté tajemství – v mezeře pod prkny ležela stříbrná krabička. Uvnitř byly dva předměty, kožený váček a kousek papíru s vybledlým inkoustem. Samael z váčku vyklepal trojhranný klíč. Na papíru stálo: *jednou doleva, dvakrát doprava*.

S bušícím srdcem si klekl před trezor a obrázek položil lícem na ustlanou postel.

Je prázdný. Co by tam taky mohlo být?

Zastrčil klíč do dírky a poslouchal jemné cvakání, když zoubky přejížděly po mechanismu. Jednou jím otočil doleva a dvakrát doprava. Ozvalo se cvakání a klikání, které se šířilo od zámku po celém obvodu ocelové krabice.

Samael zvedl víko.

Polovinu prostoru zabíral mastný balík převázaný provazem. Na vrchu ležela rulička na svitky. Samael odšrouboval její víčko a vytáhl srolovaný pergamen z lidské kůže. Na jedné straně byla mapa, druhá byla popsána pečlivým dědečkovým rukopisem. Řádky se rozbíhaly a každý druhý zdobila kaňka.

Drahej Same,

existujou dva důvody, proč můžeš číst tenhle dopis. Buď sem odešel na druhou stranu mostu a touhle dobou je ze mě bezrohý uřvaný mimino, anebo seš nenechavěj hajzlík, kterej se hrabal v mých věcech. Esli je pravdivá ta druhá možnost, těš se, jak dostaneš za vyučenou. Ha ha ha.

Teď vážně. Všecko, cos našel, je tvoje. Můžeš si s tím teda dělat, co chceš. Ale dovol mi, abych ti řek, co sem s tím zamejšlel dělat já.

Začnu ze široka. Dlouho před tím, než se narodil tvůj táta, sem brouzдал světem pod vlajkou klanu, rubal nepřátele a šoustal jejich manželky, sestry a dcery. V tý době se rodilo opravdu hodně démoňat, ha ha. Nemoh sem bejt o moc starší, než si teď ty, když mě válečná vichřice zahrnala k Železnejm horám. Po jedný z mnoha bitev (teď už si nevzpomenu proč a proti komu sme bojovali) se k nám dostala hláška, že stařešina vesnice sebral poklad a vzal kramle do hor.

Naháněli sme ho deset dní. Některý to vzdali a vrátili se, nakonec sme zůstali

jenom dva. Dědka sme dostihli na vrcholu nejvyšší místní hory. Řeknu ti, že tam bylo vedro jako v peci. Vidíme toho parchanta daleko před náma, jak se plahočí po rozpálený skále pořád vejš. Šli sme po něm, blbě se nám dejchalo a já pochybuju, že se některej démon kdy dostal do větší vejšky. Trvalo zbytek dne, než sme ho dostali. A představ si, o co se pokoušel. Na úplným vrcholu na sebe byly navršený šutry, dědek stál na vrcholu tý pyramidy – navlečeněj do starýho koženýho kabátu – a pokoušel se dosáhnout na nebe.

Vím, jak to zní, ale to bys tam musel bejt. To nebe bylo fakt nízko! Dědka sme čapli a vyslechli. Tvrdil, že tady je nebeská blána nejniž. A že se dá prej protrhnout. Na druhý straně údajně čeká celej novej svět plnej netušenýho bohatství. Že prej budu bohatší než Satan. Vím, že to zní bláznivě, ale jak říkám, to bys tam tenkrát musel bejt. Dědek tvrdil, že kabát i rukavice jsou vyrobený z pravejch dračích kůží. Že prej s nima by se nebeská blána dala roztrhnout.

Uvědomil sem si, že kdybych vylezl na ty nahromaděný šutry, který jasně říkaly, že

ten nápad dostal už někdo před ním, tak bych se blány mohl dotknout.

To víš, že sme do ní nejdřív bodali kopím a rubali sekerou. Ale i když sme měli zbraně z černý oceli, s blánou to ani nehnulo. Dědek do nás furt hučel, že dračí kůže tím pronikne. A tak sem se nechal ukecat. Natáh sem si jednu rukavici a dotkl se nebe.

Probudil sem se až dole, o jednu ruku kratší. Kamarád vzteky hodil dědka ze skály a mě odnesl dolů. Slíbili sme si, že o tý kravině nikomu nebudeme vyprávět, abychom nebyli za blbce.

To víš, že mi to celou dobu vrtalo hlavou. Častokrát sem byl v Pandemoniu, kde sem se snažil něco vyčíst v knihovně univerzity. Stálo spoustu peněz, abych se dostal ke schovanejím svazkům. Knihovníci zřejmě usoudili, že takovej vidlák jako já z nich stejně nic nevyčte. Za ty roky sem našel pár textů, který naznačovaly, že pravá dračí kůže opravdu dokáže blánou projít. A taky to, že blána v průběhu věků různě klesá a vybouluje se.

Celej život sem si říkal, že se tam jednou vrátím a zkusím to znova s opravdovou

dračí kůží a ne s padělkem, jakej měl tenkrát ten dědek. V dražbách sem skupoval dračí kůže, dával sem do toho veškerý úspory a nakonec sem si začal půjčovat v bance. Trvalo mi celej život, než sem jich skoupil tolik, že se z nich dal ušít kabát a rukavice. Myslím, že dneska už se nikde sehnat nedaj.

Ale jelikož tohle čteš, vypadá to, že do Železných hor už sem se vrátit nestihl, že jo? Ha ha.

Takže je to na tobě. Můžeš ty dračí kůže prodat (každý kousek má certifikát a určitě maj nesmírnou cenu) a umořit ten příšernej dluh zasraný Mammonově bance.

Anebo dokonči to, co sem já nestihl. Mapa na druhý straně tě dovede na místo, kde by se to mělo povíat.

Mám tě moc rád. Vidím v tobě tvýho tátu.

Tvůj děda Dabriel

PS: Prosim tě jen o jednu věc, pokud se necháš někde zabít, ať je to aspoň z pořádnýho důvodu.

Samael roztřeseně otočil svitek. Mapa zobrazovala pásmo Železných hor v oblasti klanu Marduk, městečko Prašná Křovina, výroční tržiště a jednotlivé vrcholy. Jeden byl zakroužkován.

Z Raumu to nebylo daleko, sotva dva týdny cesty po obvodu Periferie.

Sáhl do trezoru a vyndal balík plátna napuštěného olejem, kapesním nožem přeřízl provázek a rozbalil ho. Ovanul ho zvláštní pach.

Takhle byli cítit draci?

Plášť byl zčernalý věky, sešitý z různě velkých kusů. Materiál byl tuhý a nepoddajný. Pokud je opravdu z draků, je starý skoro padesát tisíc let.

Tak kvůli tomuhle se dědeček zadlužil? Proto prodal své nejlepší pozemky?

Naprosté šílenství! Prodám to a zachráním farmu před exekucí. A možná mi ještě zbude na život v Pandemoniu. Aspoň do doby, než dostuduju...

S pohledem na mapu však Samael tušil, že nic z toho neudělá.

Rónan už dlouho dítě neviděl, alespoň ne takhle zblízka. Amálka byla trochu jako malé štěně.

Už ji měl doma tři dny. Právě se cpala vydatnou ovesnou kaší a s plnou pusou mu vyprávěla o slepičkách u nich na dvorku a jaká jim dala jména. Také mu povídala o Mikešovi, jejich kocourovi. Ale s tím se prý nekamarádí, viděla ho totiž, jak packou drápal malého ptáčka. Chtěla ho zachránit, ale ptáček stejně nakonec umřel. Rónanovi chvíli trvalo, než si zvykl na její šišlavou dětinštinu, ale jakmile se do toho vpravil, byl jejím světem naprosto fascinován. Často se přistihl, že jí s úsměvem přikyvuje, jako by vedli nějakou filozofickou disputaci.

Amálka najednou zvažněla, lžíce se zastavila na půl cesty k jejím ústům.

„Kde je tatínek, Lónane?“ Její obličej se zkrabatil do beznadějného výrazu smutku. „Chci maminku...“ Lžíce spadla a cinkla o talíř.

Rónan ji zvedl do náručí.

„Chci maminku, Lónane...“

Přiložil jí dlaň na zátylek a tiše k ní promlouval. Pod vahou jeho hlubokého konejšivého hlasu se ztišila. Položila si hlavu na jeho rameno, ještě dvakrát si tiše postěžovala a usnula.

Rónan jí držel hlavu a ještě chvíli mumlal zaklínadlo. Pokaždé, když došlo na pláč, ji uspal. Trochu se jí přehraboval v hlavičce a snažil se všechny vzpomínky, které zaváněly smutkem, přesunout hodně hluboko do nevědomí, kde je pečlivě zamkl a klíč zahodil. Nic lepšího nedokázal, vzpomínky bohužel nejdou jednoduše vymazat...

Položil ji do postele a přikryl lehkou dekou. Do ruky jí vložil panenku, kterou ušil ze staré košile a vycpal vyčesanou srstí psů. Bylo to spíš strašidlo než panenka, ale Amálka ji chňapla a přitiskla k sobě. Šiška se usadil u její postele na stráži a ocasem oddaně umetal podlahu. Od začátku k ní měl blízko, oba byli ve smečce noví, oba prodělali těžká traumata.

Amálka se ve spánku stočila do klubíčka a strčila si palec do pusy.

Hned první den ji zhypnotizoval a vyčetl z ní, co se dalo. Současně zavřel do truhlice první várku těch nejhorších vzpomínek. Křik esesáků, jejich zablácené holínky, které dupaly po čistých maminciných kobercích, noční útěk lesem, kdy se vyděšená natrásala v tatínkově náručí. Takových truhlic už naplnil pět. Použil vše, co uměl, ale nevyklučoval, že jednou – v dospělosti – se možná pootevřou a začnou ji strašit.

Rónan po špičkách odcházel. Dnes chtěl opět trochu cvičit a meditovat. Vojína Schmitkeho celkem zvládl, ale to byl slaboch, který se nedokázal postavit na odpor. Navíc se Rónanovi nelíbilo, jak strašně ho jeho ovládnutí vyčerpalo. Ale ono se to poddá. Je to jako se svaly, stačí trochu trénovat a opět se dostane do formy.

Psi se venku rozštěkali, Šiška se otočil ke dveřím a tiše zavrčel.

To je v pořádku, uklidnil ho. Hlídej ji.

Šiška se opět zadíval na spící Amálku, vypjatý v pozoru jako vojáček. Rónan šel ven. Tohle bude těžké, ale udělat to musí.

Na kraji lesa stála Marie. Přes loket jí visel košík, trčela z něj lahev vína jako dělo na přídi bitevní lodě.

„Miláčku, ti tví psi mě nechtějí pustit,“ usmívala se křečovitě.

Rónan jim nařídil, ať zmlknou. Okamžitě ho poslechli. Nepozval však Marii dál, místo toho se vydal za ní.

„Neříkala jsi, že dnes přijdeš.“

„Pohádala jsem se se starým. Je to blbec,“ pokrčila rameny. „Ty nejsi rád, že mě vidíš?“

„Moc ne.“ Bylo to kruté a nepravdivé, ale účel to splnilo – Mariin úsměv uvadal. Zoufale se ho snažila udržet.

„Děsně vtipné. Nepozveš mě dál? Zase si to můžeme udělat pusou, jestli chceš...“

Rónan stále nechápal, jak je možné, že mnoho mužů nedokáže uspokojit své ženy. Kam se vytratila ta římská nevázanost a hravost? Když jim ji pak připomněl, bývaly z toho u vytržení. Jako by otevřel malá dvířka s nápisem tabu, která už nikdy nikdo nezavře.

„Marie, dneska se to nehodí.“

„Říkals mi Maruško...“

„Vlastně už se to nikdy hodit nebude.“

Její modré oči potemněly. „Ty máš nějakou jinou!“

Rónan mlčel. Nechal ji, ať si sama najde ten nejhorší možný scénář.

„Ty ji máš uvnitř!“ vytřeštila na něj oči. Kdyby jimi mohla metat blesky, byl by Rónan na škvarek. „Dobytku!“ Vypjala se na špičkách a vlepila mu facku.

Koleno tiše zavrčel.

Zůstaň, nařídil mu Rónan. Tu facku si zasloužil.

„To bylo sladkých řečiček! Myslela jsem, že jsi jiný...“ Její nenávistné oči se začínaly plnit slzami.

Nemělo smysl připomínat, že jí nikdy nic nesliboval. Že neustále zdůrazňoval, že to jednou skončí. Místo toho využil mezírku, která

se v její rozohněné mysli objevila, vklouzl tam a její vztek ještě trochu přiživil. Pokusil se ho změnit na nenávisť a odpor. Podle toho, jak zhnuseně nakrčila nos, se mu to docela podařilo.

„Jsi prase!“ hodila po něm košík. Odrazil se mu od hrudi, lahev vypadla, ale nerozbila se. „Nenávidím tě, ty hnusáku jeden!“ Marie už si to štrádovala lesem pryč.

Rónan se sehnul pro lahev a vrátil se do srubu. Tak, to bychom měli...

Amálka stále spala, při troše štěstí jí to vydrží až do oběda. Rónan vzal z kůlny rýč, krumpáč a sekyru a vydal se do lesa. Cestou přemýšlel, kolik lidí – kolik žen, opravil se v duchu – ví o tomhle místě. Kromě Marie ještě ševcova žena, obě dcery sedláka Hory, majorova vdova, z vedlejší vesnice pak manželka truhláře, dcera s manželkou tamního přednosty stanice... Přestal to počítat, nemělo to cenu. Cesta ke srubu byla spleť a Rónan ženy vždy přiváděl jinudy. Věřil, že většina z nich by ho již nedokázala najít. Marie to však svedla... Přesadí pár keřů, přes stezky, kterými chodil, vytvoří nějaké zátarasy, které budou na první pohled vypadat jako přírodní. Najít cestu z hlavní šterkové silnice, která se vinula údolím, bude téměř nemožné. Přesto by měl Marii ještě jednou